NORAKSTS
Lieta Nr.142062710

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Jelgavā 2011.gada 10.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese S.Ozola,

piedaloties pieteicējam *V.Z.*, pieteicēja pārstāvei *B.M.* un atbildētājas Tukuma novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Tukuma novada domes pārstāvjiem *G.R.* un *V.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *V.Z.*, personas kods */personas kods/*, (turpmāk – pieteicējs) pieteikumu par Tukuma novada domes Administratīvās komisijas 2010.gada 27.maija lēmuma Nr.D43-287 un 2010.gada 15.jūlija lēmuma Nr.D43-402 atcelšanu un atlīdzinājuma noteikšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Tukuma novada domes Administratīvās komisijas 2010.gada 27.maija lēmumu Nr.D43-287 (turpmāk – 2010.gada 27.maija lēmums), konstatējot, ka pieteicējs 2010.gada 28.aprīlī Tukuma novada Tumes pagastā ceļa posmā Vīnkalni-Dāri pie mājām „*/Nosaukums/*" ar traktoru četrās vietās pāraris ceļu, tā bojājot ceļa grants segumu, pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 140.panta otrajā daļā, uzliekot naudas sodu 100 latu apmērā.

[2] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 18.jūnijā saņemts pieteicēja pieteikums par 2010.gada 27.maija lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem:

[2.1] Pieteicējs norāda, ka viņam piederošā īpašuma sastāvā ietilpst arī ceļš, kuru vēlāk atdalījis kā atsevišķu īpašumu 0,74ha platībā ar kadastra numuru 9084 008 0075 un reģistrējis savas īpašumtiesības zemesgrāmatā ar nosaukumu „Apsīšu ceļš". Līdz ar to pieteicējs, atsaucoties uz Civillikuma 994.pantu, uzskata, ka ceļš ir viņa īpašums. Tādēļ 2010.gada 27.maija lēmumā norādītajam, ka ceļš ir pašvaldības īpašums, nav tiesiska pamatojuma.

[2.2] Tam, ka pieteicēja īpašumam „Apsīšu ceļš" zemesgrāmatas nodalījumā ir ierakstīts apgrūtinājums – atzīme – aizsargjoslas teritorija gar autoceļu (Tumes pagasta pašvaldības autoceļš), ir tikai deklaratīvs raksturs, jo šāds (pašvaldības) ceļš uz pieteicēja zemesgabala neatrodas. Šādu ierakstu pieteicējam uzspieda pašvaldība. Kā arī tas, ka pastāv lēmums par Tumes pagasta pašvaldības pārziņā esošajiem ceļiem, tai skaitā, Vīnkalni-Dāri 5,65ha platībā, ir nelikumīgs, jo tapis bez pieteicēja piekrišanas.

[2.3] Pieteicējs, norādot uz iepriekš minēto, uzskata, ka tā kā uz viņa zemes ir ceļš – grantēta teritorija, izgrāvots ar caurtekām – viņš tādā veidā veicis darbības, kuras uzskatījis par vajadzīgām sava īpašuma uzlabošanai. Viņš šo teritoriju uzirdinājis, atbrīvojot no liekiem lietus ūdeņiem. Tādēļ šīs darbības nevar uzskatīt par nelikumīgām un izdarītām ar nodomu bojāt ceļu, un nav konstatējams, ka pieteicējs būtu izdarījis administratīvo pārkāpumu.

[2.4] Attiecībā uz piemērotā soda apmēru, vērtējot atbildību pastiprinošus apstākļus, iestāde nepamatoti ņēmusi vērā to, ka pieteicējs jau 2003.gadā bija administratīvi sodīts par tādu pašu pārkāpumu. Minētais neatbilst LAPK 38.pantam. Tāpat iestāde nav ņēmusi vērā, ka pieteicējam ir arodslimība un viņš ir trešās grupas invalīds.

[2.5] 2011.gada 13.oktobrī tiesā saņemtajos pieteikuma grozījumos pieteicējs norādījis, ka iestādes prettiesiskā rīcība viņam ir nodarījusi mantiskos zaudējumus – advokāta izdevumi 330 latu apmērā un ceļa izdevumi 120 latu apmērā, kā arī nodarīts morālais kaitējums, ko pieteicējs novērtējis 1000 latu apmērā.

[3] Tukuma novada dome (turpmāk arī – iestāde) savā rakstveida paskaidrojumā norāda, ka prasījumu par 2010.gada 27.maija lēmuma atcelšanu neatzīst un norāda turpmāk minēto.

[3.1] Pieteicējs komisijas sēdē atzinis, ka viņš pie savām mājām ar traktoru vairākās vietās pārracis ceļu Vīnklani-Dāri, lai samazinātu pa ceļu braucošo transportlīdzekļu ātrumu – šādu rīcību pieteicējs atzina par tiesisku, jo, viņaprāt, ceļš ir viņa īpašums (gan zeme, gan ceļš).

[3.2] Iestāde šādu pieteicēja viedokli uzskata par aplamu, jo ceļš Vīnkalni-Dāri ir ierakstīts zemesgrāmata kā pašvaldības ceļš.

[4] Ar Tukuma novada domes Administratīvās komisijas 2010.gada 15.jūlija lēmumu Nr.D43-402 (turpmāk – 2010.gada 15.jūlija lēmums), konstatējot, ka pieteicējs 2010.gada 30.maijā Tukuma novada Tumes pagastā ceļa posmā Vīnkalni-Dāri pie mājām „*/Nosaukums/*" trīs vietās pārracis ceļu un izveidojis grāvjus, tā bojājot ceļa grants segumu, pieteicējs atkārtoti gada laikā izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 140.panta otrajā daļā. Pieteicējam uzlikts naudas sods 150 latu apmērā.

[5] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 10.augustā saņemts pieteicēja pieteikums par 2010.gada 15.jūlija lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem:

[5.1] Iestādē savā paskaidrojumā pieteicējs norādījis, ka nezinot, kas sabojāja ceļa segumu, tāpēc paskaidrot neko nevarēja; nekādi pierādījumi par to, ka pieteicējs būtu sabojājis ceļu lietā nav. Līdz ar to pieteicējs nav izdarījis administratīvo pārkāpumu un sodīts nepamatoti.

[5.2] Turklāt pieteicējs norāda, ka ceļš pieder viņam un nekādas nelikumīgas darbības viņš uz šī ceļa nevarētu veikt.

[5.3] Administratīvā komisija lietu izskatīja bez pieteicēja klātbūtnes; viņš par lietas izskatīšanas laiku un vietu netika savlaicīgi informēts.

[6] Tukuma novada domes savos rakstveida paskaidrojumos par prasījumu atcelt 2010.gada 15.jūlija lēmumu norāda turpmāk minēto.

[6.1] Pēc iepriekš minētās lietas (par 2010.gada 27.maija lēmumu) pieteicējs savu nostāju nav mainījis un 2010.gada 30.maijā tika konstatēts, ka pieteicējs atkal trijās vietās pārracis ceļu, izveidojot grāvīšus.

[6.2] Par pieteicēja uzskatu, ka ceļš pieder viņam, iestāde savu viedokli jau norādījusi iepriekš minētājā lietā [3].

[7] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011.gada 12.septembra lēmumu administratīvās lietas, kas ierosinātas par 2010.gada 27.maija lēmuma un 2010.gada 15.jūlija lēmuma atcelšanu apvienotas vienā tiesvedībā.

[8] Tiesas sēdē pieteicējs un viņa pārstāve prasījumus uzturēja un paskaidrojumos balstījās uz pieteikumos norādītajiem argumentiem.

Tiesas sēdē iestādes pārstāvji prasījumu neatzina, norādot uz lēmumos un rakstveida paskaidrojumos minēto pamatojumu.

Motīvu daļa

[9] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus un uzklausot tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums ir pilnībā noraidāms.

[10] Ar 2010.gada 27.maija lēmumu atzīts, ka pieteicējs izdarījis LAPK 140.panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu, jo 2010.gada 28.aprīlī plkst.16.00 Tukuma novada Tumes pagastā

ceļa posmā Vīnkalni-Dāri pie mājām „*/Nosaukums/*" tika konstatēts, ka pieteicējs ar traktoru pāraris ceļu četrās vietās, tā bojājot ceļa grants segumu. Par šo pārkāpumu pieteicējam uzlikts naudas sods Ls100 apmērā.

Pieteicējs uzskata, ka viņa darbības, izgrāvojot (uzirdinot) ceļu ar caurtekām, kurš, pieteicējaprāt, ir viņa īpašums, nav kvalificējamas kā LAPK 140.panta otrās daļas pārkāpums, un līdz ar to arī pārsūdzētais lēmums ir nepamatots. Kā secināms no pieteikuma un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tad pieteicēja pamatarguments šajā lietā ir tāds, ka pieteicējs, veicot minētās darbības, uzskatījis to par sava īpašuma (ceļa) apsaimniekošanu.

[11] Atbilstoši LAPK 140.panta otrajai daļai par ceļu vai to kompleksā ietilpstošo būvju bojāšanu, iznīcināšanu, piegružošanu, piesārņošanu vai aizsprostošanu, kā arī ceļu satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu bojāšanu vai iznīcināšanu uzliek naudas sodu fiziskajām personām no 50 līdz 250 latiem.

Tiesa konstatē, lai personu sodītu saskaņā ar LAPK 140.panta otro daļu, nepieciešams pierādīt, ka persona ir veikusi kādu no šādām darbībām: ceļu vai to kompleksā ietilpstošo būvju bojāšanu, iznīcināšanu, piegružošanu, piesārņošana, aizsprostošanu, vai ceļu satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu bojāšanu vai iznīcināšanu.

Šajā lietā nepastāv strīds par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā pareizi konstatēts, ka 2010.gada 28.maijā plkst.16.00 pie mājām „*/Nosaukums/*" pieteicējs ar traktoru četrās vietā pāraris ceļu. Tāpat no lietas materiāliem neizriet, ka lietā pastāvētu strīds, ka konkrētā vieta ir ceļš Ceļu satiksmes likuma izpratnē un ka tā brauktuve paredzēta transportlīdzekļu braukšanai.

Strīds pastāv par to, vai minētā vieta uzskatāma par ceļu LAPK 140.panta otrās daļas izpratnē, proti, vai lietā ir nozīme tam, kas ir ceļa īpašnieks, un vai ir pamats uzskatīt, ka ar iepriekš minētajām pieteicēja darbībām notika ceļa bojāšana.

[13] Atbilstoši LAPK 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Saskaņā ar LAPK 9.pantu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Tiesa uzskata, ka iestāde pamatoti atzinusi, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīta pieteicēja vaina LAPK 140.panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Proti, minētais apstiprinās ar šādiem pierādījumiem:

[13.1] ar administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA634834 (*lietas 12.lapa*);

[13.2] ar policijas inspektora *R.D.* sniegto ziņojumu par to, ka, izbraucot uz vietu – pie mājām „*/Nosaukums/*" Tumes pagastā, konstatējis, ka šajā vietā uz ceļa braucamās daļas četrās vietās aptuveni 50 metru intervālu ir izveidoti grāvīši visā ceļa platumā (*lietas 16.lapa*);

[13.3] ar Tumes pagasta māju (nosaukumi) iedzīvotāju iesniegumu, kurā norādīts, ka jau atkārtoti 2010.gada 28.aprīlī pieteicējs tīši sabojājis ceļa segumu, pārrokot to četrās vietās, tādējādi apgrūtinot braukšanu (*lietas 17.lapa*);

[13.4] ar pieteicēja 2010.gada 28.aprīļa paskaidrojumu, kurā viņš norādījis, ka ar savu traktoru četrās vietās pāraris ceļu pie savām mājām „*/Nosaukums/*" perpendikulāri ceļam. Uz ceļa ir uzstādīta ceļa zīme ar ātruma ierobežojumu 50km/h, bet neviens transportlīdzeklis to

neievēro. Tāpēc, lai samazinātu transportlīdzekļu kustības ātrumu, pārāris grāvīšus. Norādījis, ka ceļa posms pieder viņam, jo tas ir ierakstīts zemesgrāmatā (*lietas 18.lapa*);

[13.5] ar *N.G.* paskaidrojumu, kurā viņa norāda, ka redzējusi, ka pieteicējs ar savu traktoru pārāris četrās vietās ceļu pie mājām „*/Nosaukums/*" (*lieta 19.lapa*).

[13.6] ar citiem dokumentiem, kuros fiksētas ziņas par faktiem (zemes robežu plāni, informācija no zemesgrāmatas un valsts kadastra par pieteicējam piederošo nekustamo īpašumu ar kadastra numuru */kadastra numurs/*).

[14] Tiesa pieteicēja un viņa pārstāves argumentus par ceļa īpašuma tiesībām un uz tā pamata izrietošiem privāttiesiska rakstura strīdiem neatzīst par pamatotiem, lai neievērotu ārējos normatīvos aktos (piemēram, Ceļu satiksmes likumā, likumā „Par autoceļiem") noteiktās prasības. Proti, Ceļu satiksmes likuma mērķis ir noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi (..) (2.panta 1.punkts); šajā likumā ir definēts arī, kas ir ceļš – jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (1.panta 3.punkts) un ceļa īpašnieks – valsts, pašvaldība, fiziskā vai juridiskā persona, kurai attiecīgais ceļš pieder uz īpašuma tiesību pamata (1.panta 1.punkts). Savukārt, likumā „Par autoceļiem" jau detalizētāk tiek noteikts autoceļa (ceļš ārpus pilsētas robežām) statuss.

No šajos likumos ietvertajām tiesību normām, reglamentējot gan ceļu satiksmi, gan autoceļu lietošanu, izriet, ka šo ārējo normatīvo aktu regulējums ir attiecināms kā uz publisko tiesību juridiskas personas (valsts vai pašvaldības), tā arī uz privātpersonas īpašumā esošu ceļu. Tādējādi ārējos normatīvajos aktos ietvertais regulējums ir saistošs arī privātpersonām.

Līdz ar to šajā lietā nav nozīmes pieteicēja apsvērumiem par ceļa piederību (tā īpašuma tiesībām), jo gan ceļu satiksmes regulējums, gan autoceļu lietošanas tiesības ir attiecināmas arī uz privātpersonai piederošu ceļu.

Turklāt, tiesa starp citu (*obiter dictum)* uzskata, ka pieteicēja un viņa pārstāves secinājumi par ceļa posma pie mājām „*/Nosaukums/*" piederību pieteicējam ir kļūdaini. Ne no viena lietā esoša dokumenta neizriet, ka pieteicējs būtu tiesiskā kārtībā iegādājies (ieguvis) ceļa posmu kā inženierbūvi. No lietai pievienotajiem dokumentiem par tagad atdalīto nekustamo īpašumu „Apsīšu ceļš" secināms, ka pieteicējam ir nostiprinātas īpašumtiesības uz zemesgabalu 0,74ha platībā un kura visā tā platībā (0,74ha) atrodas citai personai (pašvaldībai) piederošs (piekrītošs) objekts (būve) – autoceļš (tā daļa). Lietā nav arī pierādījumu tam, ka pieteicējs būtu jebkādā veidā šo ceļa posmu būvējis vai izveidojis.

Tādējādi tiesas ieskatā pieteicēja izdarītā secinājuma pamatā ir kļūdains pieņēmums, ka ceļš kā transportlīdzekļiem paredzēta vieta, ir viņa īpašums un viņš kā ceļa īpašnieks saskaņā ar Civillikuma normām varot darīt ko pats uzskata par vajadzīgu sava īpašuma apsaimniekošanā.

Fiziska persona, uz kura zemesgabala atrodas citai personai piederošs (piekrītošs) īpašuma objekts un kuru lieto citas personas, nevar izmainīt tiesisko regulējumu pēc saviem ieskatiem un subjektīvās attieksmes.

[15] Tiesa atzīst, ka pārkāpuma izdarīšanas vieta ir uzskatāma par ceļu LAPK 140.panta otrās daļas izpratnē. Tāpat tiesa uzskata, lai konkrētu vietu uzskatītu par ceļu LAPK 140.panta otrās daļas izpratnē, nav obligāta prasība, lai ceļš kā būve būtu normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā ierakstīts zemesgrāmatā uz pašvaldības vārda, nostiprināts zemesgrāmatā kā servitūts; konkrētajā gadījumā nozīme ir tikai faktam, ka ceļš tiek izmantots tam paredzētajam mērķim – transportlīdzekļu braukšanai. Līdz ar to tiesas ieskatā konkrētajā lietā nav jāņem vērā un jāpiemēro jebkādas Civillikuma normas par pilnīgas varas tiesībām par lietu, kā to nepamatoti uzskata pieteicējs.

Likumdevēja mērķis, atzīstot, ka ceļu nedrīkst bojāt, par to paredzot administratīvo atbildību, ir bijis nodrošināt attiecīgā ceļa funkciju nodrošināšanu. Konkrētajā gadījumā, pārbaudot lietā esošos pierādījumus, tiesai nerodas šaubas par to, ka administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vieta ir ceļš, kas nodrošina transportlīdzekļu braukšanu, bet pieteicēja un viņa pārstāves argumenti par īpašuma tiesībām un par to, ka kaut kādā veidā pieteicējam traucē pa

ceļu braucošie transportlīdzekļi, nedod tiesības personai prettiesiski bojāt ceļu, veidojot uz tā šķēršļus transportlīdzekļu kustībai.

Līdz ar to tiesa uzskata, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem [13] ir pierādīta pieteicēja vaina LAPK 140.panta otrajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

[16] Tiesa, ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā ir pierādīta pieteicēja vaina pārkāpuma izdarīšanā, atzīst, ka iestāde, piemērojot pieteicējam administratīvo sodu 100 latu apmērā, ir rīkojusies pamatoti un tiesiski. Tiesa konstatē, ka iestāde nav konstatējusi atbildību pastiprinošus vai atbildību mīkstinošus apstākļus, vien norādījusi, ka pieteicējs jau agrāk (2003.gadā) ir bijis administratīvi sodīts par tādu pašu pārkāpumu.

Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā minētā apstākļa izvērtējumam nav izšķirošas nozīmes, vien liecina par pieteicēja personību. Turklāt tiesa konstatē, ka pieteicējs iestādē nebija norādījis apstākļus par savu personību, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošiem apstākļiem, lai iestāde vai tiesa tos izvērtētu.

Savukārt tas, ko pieteicējs norādīja tiesas sēdē, ka viņš ir trešās grupas invalīds, iesniedzot izziņu, kas apliecina, ka pieteicējam invaliditāte bija noteikta līdz *2009.gada 30.septembrim* (*lietas 1.sējuma 143.lapa*), nav attiecināms uz konkrēto gadījumu, jo pārkāpums tika konstatēts 2010.gada aprīlī/maijā. Tāpat tiesas ieskatā, pastāvot tiesiskajam regulējumam, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas nav ievērojušas attiecīgo tiesību normu prasības, likumdevējs ir panācis vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus, nevērtējot šīs personas sociālo statusu.

Līdz ar to tiesa uzskata, ka pieteicējam piemērotais sods ir nepieciešams, samērīgs un atbilstošs LAPK 22.pantā noteiktajam soda leģitīmajam mērķim, jo administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

[17] Attiecībā uz prasījumu par 2010.gada 15.jūlija lēmuma atcelšanu tiesa konstatē turpmāk norādīto.

[17.1] *G.G.* savā iesniegumā Tukuma iecirkņa policijas priekšniekam norādījis, ka 2010.gada 30.maijā plkst.6.00 braucis ar savu automašīnu un pie kaimiņa mājām „*/Nosaukums/*" uz ceļa bija izrakti divi grāvīši; turpat netālu atradies pieteicējs. Braucot atpakaļ pēc 40 minūtēm, uz ceļa jau bija izrakti trīs grāvīši (*lietas 2.sējuma 21.lapa*);

[17.2] pieteicējs savā paskaidrojumā Tukuma iecirkņa priekšniekam norādījis, ka par to, kas 2010.gada 30.maijā bojājis ceļu neko nevar paskaidrot, jo viņš ceļu nav bojājis. Iepriekšējā dienā ceļš viņa teritorijas ietvaros tika greiderēts. Uzskata, ka ceļš pieder viņam un var rīkoties ar to pēc saviem ieskatiem (*lietas 2.sējuma 23.lapa*);

[17.3] policijas inspektors *R.D.* savā 2010.gada 3.jūnija ziņojumā norādījis, ka, pamatojoties uz iesniegumu, bija izbraucis uz notikuma vietu un konstatējis, ka ceļa Vīnkalni-Dāri posmā pie mājām „*/Nosaukums/*" trijās vietās, aptuveni ar 40m intervālu uz ceļa braucamās daļas ir izveidots grāvītis visā ceļa platumā. Aptaujājot pieteicēju par izraktajiem grāvīšiem, viņš atbildējis, ka neredzot savādāku iespēju kā cīnīties ar automašīnu vadītājiem, kuri pārsniedz ātrumu pie viņa mājām. Pieprasot rakstisku paskaidrojumu, pieteicējs noliedzis, ka 2010.gada 29.-30.maijā bojājis ceļa segumu un norādījis, ka viņa vaina jāpierāda Ziņojumam pievienotas fotogrāfijas, kas uzņemtas 2010.gada 30.maijā (*lietas 2.sējuma 20., 27.-29.lapa*);

[17.4] 2010.gada 2.jūnijā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA305891 par to, ka pieteicējs 2010.gada 30.maijā plkst.6.00 Tukuma novada, Tumes pagastā ceļa posmā Vīnkalni-Dāri pie mājām „*/Nosaukums/*" trijās vietās sabojājis ceļa grants segumu, pārrokot un izveidojot grāvjus. Pieteicējs protokolā norādījis, ka nesaprot, kāpēc tiek sastādīts protokols, jo ceļš piederot viņam (*lietas 2.sējuma 13.lapa*);

[17.5] 2010.gada 8.jūlijā pieteicējam nosūtīts paziņojums, ka lieta tiks izskatīta 2010.gada 15.jūlijā (*lietas 2.sējuma 14.lapa*);

[17.6] 2010.gada 15.jūlijā, izskatot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, bez pieteicēja klātbūtnes, pieņemts lēmums Nr.D43-402 [4] (*lietas 2.sējuma 5.lapa*).

[18] No pieteikuma un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem secināms, ka pieteicējs noliedz faktu, ka viņš būtu bojājis ceļa segumu pie savām mājām „*/Nosaukums/*", kas tika konstatēts 2010.gada 30.maijā, par ko 2010.gada 2.jūnijā sastādīts protokols [17.4]. Līdz ar to tiesai jāizvērtē, vai lietā ir pietiekami pierādījumi pārkāpuma faktam.

Šajā lietā par pierādījumiem ir atzīstami iepriekš [17] minētie pierādījumi un vērtējami: 1) paša pieteicēja kā pie atbildības sauktās personas sniegtie paskaidrojumi iestādē, pieteikumā tiesai un tiesas sēdē; 2) administratīvā pārkāpuma protokols; 3) policijas inspektora dienesta ziņojums, kas LAPK 243.panta otrās daļas izpratnē uzskatāms par citu personu paskaidrojumiem; 4) citu personu paskaidrojumi; 5) kā arī citi dokumenti – ziņas par pieteicēja iepriekš izdarītajiem līdzīgiem pārkāpumiem.

Izvērtējot iepriekš norādītos pierādījumus to savstarpējā sakarībā un kontekstā, tiesa par ticamiem atzīst un dod priekšroku tiem pierādījumiem, kas apstiprina pieteicēja vainu ceļa bojāšanā 2010.gada 30.maijā.

Pieteicējs ne pieteikumā, ne tiesas sēdē nenoliedza, ka nebūtu runājis ar policijas inspektoru un atzinis savu vainu. Proti, iepazīstoties ar policijas inspektora *R.D.* 2010.gada 3.jūnija ziņojumā norādīto, tiesa konstatē, ka šis ziņojums ar augstu detalizācijas pakāpi apraksta sarunu par konstatēto pārkāpumu, ir precīzs un saskanīgs. Līdz ar to apšaubāms ir pieteicēja apgalvojums, ka viņš nesaprot, kāpēc protokols tiek sastādīts. Turklāt par tādu pašu pārkāpumu pieteicējs jau bija sodīts 2010.gada 27.maijā, tādēļ ir apšaubāms arī pieteicēja apgalvojums, ka viņam nav izprotams izdarītā pārkāpuma raksturs.

Tāpat kritiski vērtējams pieteicēja norādītais attiecībā uz ceļa piederību, ko tiesa jau iepriekš vērtēja un atzina, ka tam konkrētā administratīvā pārkāpuma konstatēšana nav nozīmes (sk.[14]-[15]).

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka iestāde pamatoti ir konstatējusi LAPK 140.panta otrās daļas pārkāpumu pieteicēja rīcībā, 2010.gada 30.maijā bojājot ceļu pie mājām „*/Nosaukums/*".

[19] No lietas apstākļiem izriet, ka par tādu pašu pārkāpumu pieteicējs jau bija sodīts 2010.gada 27.maijā, tātad gada laikā pārkāpums izdarīts atkārtoti, tādēļ, nosakot piemērojamo sodu, iestāde pamatoti noteica lielāku soda apmēru, uzliekot pieteicējam naudas 150 latu apmērā.

[20] Attiecībā uz 2010.gada 15.jūlija lēmuma pieņemšanas procesā pieļautajām kļūdām pieteicējs norādīts, ka viņš netika savlaicīgi informēts par lietas izskatīšanas laiku un vietu.

Proti, no lietas materiāliem izriet, ka pieteicējam 2010.gada 8.jūlijā nosūtīts paziņojums par to, ka lieta iestādē tiks izskatīta 2010.gada 15.jūlijā (*lietas 2.sējuma 14.lapa*). Minētais paziņojums pieteicējam nosūtīts ierakstītā pasta sūtījumā 2010.gada 8.jūlijā; saņemts pasta nodaļā 2010.gada 10.jūlijā, kad pastniece atstājusi aicinājumu, jo adresāts nebija mājās; faktiski sūtījumu pieteicējs saņēmis 2010.gada 16.jūlijā, kā to apliecina Tumes pagasta pasta nodaļas pastniece (*lietas 1.sējuma 178.-180.lapa*).

LAPK 260.panta otrā daļa noteic, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības piedalīties lietas izskatīšanā, izmantot advokāta palīdzību, iesniegt papildinājumus un izteikt lūgumus, kā arī pārsūdzēt lietā pieņemto lēmumu. Saskaņā ar šī panta trešo daļu lietu bez personas klātbūtnes var izskatīt tikai tad, ja ir zināms, ka tai savlaicīgi paziņots par lietas izskatīšanas vietu un laiku, un ja no tās nav saņemts lūgums atlikt lietas izskatīšanu (..). Arī LAPK 268.pants, kas regulē administratīvā pārkāpuma lietas sagatavošanu izskatīšanai, paredz institūcijai, sagatavojot administratīvā pārkāpuma lietu izskatīšanai, izlemt, vai personām, kas piedalās lietas izskatīšanā, ir paziņots par lietas izskatīšanas vietu un laiku.

Tādējādi secināms, ka atbilstoši vispārīgajam regulējumam lietu bez personas klātbūtnes var izskatīt tikai tad, ja ir zināms, ka tai *savlaicīgi* paziņots par lietas izskatīšanas vietu un laiku, un ja no tās nav saņemts lūgums atlikt lietas izskatīšanu.

Tiesa, ņemot vērā iepriekš konstatēto, atzīst, ka iestāde, nosūtot paziņojumu 2010.gada 8.jūlijā par lietas izskatīšanu 2010.gada 15.jūlijā, nav *savlaicīgi* informējusi pieteicēju par lietas izskatīšanas vietu un laiku. Kaut gan pieteicējam bija iespējams sūtījumu saņemt jau 2010.gada 10.jūlijā, iestādei tomēr jāņem vērā jēdziena „*savlaicīgi*" izpratne, kas, piemēram, nostiprināta Administratīvā procesa likuma 70.panta otrajā daļā, kas pēc būtības būtu attiecināma arī šādu informatīvu paziņojumu sūtīšanu. Proti, uzskatāms, ka personai pa pastu sūtīts ierakstīts sūtījums tiek paziņots (saņemts) septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā. Konkrētajā gadījumā, tas būtu tieši 2010.gada 15.jūlijs.

Tomēr, neskatoties uz iepriekš konstatēto, tiesas ieskatā minētais apstāklis pats par sevi neietekmē administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma tiesiskumu. Tiesa nekonstatē, ka pieteicējam būtu liegtas tiesības norādīt visus sev svarīgos argumentus, gan sniedzot paskaidrojumu policijas iecirkņa priekšniekam, gan ierakstot tos protokolā, kā arī pārsūdzot pieņemto lēmumu tiesā.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa nesaskata, ka konkrētās lietas ietvaros būtu konstatējams LAPK 260.pantā noteikto tiesību pārkāpums un pieteicējs nebūtu sapratis par kādu pārkāpumu viņš tiek saukts pie administratīvās atbildības.

[21] Ņemot vērā iepriekš spriedumā minēto, tiesa atzīst, ka Tukuma novada domes Administratīvās komisijas 2010.gada 27.maija lēmums Nr.D43-287 un 2010.gada 15.jūlija lēmums Nr.D43-402 ir tiesisks un pamatots, un pieteicējam par izdarītajiem pārkāpumiem uzlikti samērīgi sodi.

Šādos apstākļos, kad tiesa nekonstatē pārsūdzēto lēmumu prettiesiskumu, tiesai nav pamata vērtēt prasījumu par atlīdzinājuma noteikšanu. Līdz ar to tiesa noraida arī pieteikumu daļā par atlīdzinājuma noteikšanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *V.Z.* pieteikumu pilnībā par Tukuma novada domes Administratīvās komisijas 2010.gada 27.maija lēmuma Nr.D43-287 un 2010.gada 15.jūlija lēmuma Nr.D43-402 atcelšanu, atstājot tos negrozītus, un atlīdzinājuma noteikšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnese (*personiskais paraksts*) S.Ozola

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnese _____ S.Ozola
Jelgavā, 2011.gada 10.novembrī